

Povești eco-anarhiste

Cristian-Dan Grecu

2014

Cuprins

Marele Urs Negru și pădurea de conifere	3
Micuța Vrăbiuță și zborul de deasupra satului	3
Somnoroasa Pisică Grasă se trezește...	4
Iepurele Alb și Șireata Vulpe	5
Povestea bătrânului stejar	6
Prima scrisoare către Om	8

Marele Urs Negru și pădurea de conifere

[...]

Marele Urs Negru urca domol pe panta unui deal înalt acoperit de o pădure de conifere foarte deasă. Copac lângă copac, Marele Urs Negru nu mergea drept nici o clipită căci se trezea în fața unui brad înalt și bătrân. De fiecare dată când pătea asta se oprea și se uita în sus, către coroana bradului, uimit fiind de înălțimea și vechimea acestuia. Și zâmbea. Tot timpul zâmbea. Pădurile îl fac să se simtă fericit.

Urcând domol urechile îi captau fel și fel de sunete frumoase. Vântul care șuieră încetișor printre ramuri și trunchiuri de copaci. Păsărelele care își cântă melodioare și-și vorbesc cine știe ce secrete ale pădurii. În îndepărtare susurul unui pârâu de munte care aleargă în jos pe vale, din vârful de munte până pe întinsul câmpului, unde udă cu fericire pământurile fertile și verzi. Din când în când se mai aude câte o altă voce de urs sau orice alt animal. Iar Marele Urs Negru se simte în siguranță, chiar dacă e mare și puternic.

Toată forța lui o are din tot ceea ce îl înconjoară. De nu ar fi copacii, pârâurile, frații și surorile lui, animalele de pământ sau cer, de nu ar fi verdeața, toată fericirea asta, și ar fi liniște, el nu ar mai fi puternic. S-ar simți singur și părăsit. Dar nu era cazul, căci era înconjurat de viață. Tot ce îi era lui drag îl înconjura.

Aproape să ajungă în vârful dealului își întoarse capul. Vai! Câți copaci! Zâmbi iarăși, mormăi ceva încet, își ridică privirea spre ceruri, observând strălucirea Soarelui și cerul senin. Îl dureau ochii de la atâta lumină, dar lumina îi plăcea – ca și copacii. Blana lui neagră ca și cărbunele strălucea sub razele Soarelui cald de vară. Iar sub influența vânticelului ce abia reușea să treacă printre copaci, blana strălucindă parcă prindea viață.

Mai avea puțin și se dădea bătut – prea bine se simțea acolo ca să mai continue drumul.

Dar dintr-o dată niște sunete de durere se auzeau. Un vultur parcă cerea ajutor, iar sunetele veneau dinspre vârful dealului. Uitând de plăcerea Soarelui și a vântului, Marele Urs Negru a început să fugă către vârful. Sunetele scoase vultur se auzeau din ce în ce mai tare. Fugea. Fugea. Fugea. Dar nu își dădea seama ce anume s-a întâmplat.

Și, odată ajuns sus și-a dat seama care era problema...

Pe panta opsuă celei pe care a urcat nu mai erau copaci, doar cioturi ci crengi rupte...pământul se uscuse, vântul era turbat, sunetul apei nu se mai auzea, nici cântecelele păsărelelor. Doar strigătul de durere și ajutor al vulturului.

Dar oare ce s-a întâmplat?, se tot întreba Marele Urs Negru.

Și s-a tot întrebat până când auzi un sunet diferit de toate cele de până acuma. Un sunet urât, un sunet greu, sintetic, dureros, care se apropia. Și, undeva după un colț de deal se putea observa dintr-o dată fum ridicându-se la ceruri. Și o dată cu sunetul venea și fumul. Și dintr-o dată Marele Urs Negru putea să vadă ce era: un camion...

...iarăși a venit Omul...și iarăși a distrus...iar Marele Urs Negru i se făcuse dintr-o dată frică...

[...]

Micuța Vrăbiuță și zborul de deasupra satului

[...]

Undeva într-un măr se auzea o zarvă foarte mare. Printre multele mere verzi și mici se întrezărea un cuib mic-mic plin ochi de vrăbiuțe abia ieșite din ouă, care ciripeau de zor. Mama lor, Micuța Vrăbiuță se pregătea să zboare să facă rost de hrană puilor ei flămânzi. Uitându-se înduioșată la cei mici, își luă zborul optimistă că se va întoarce foarte repede.

De-ndată ce a ieșit din coroana pomului, s-a trezit înconjurată de fel și fel de obiecte necunoscute ei. Lucruri care merg fără să fie trase de nimic, pe patru obiecte rotunde, care scot sunete artificiale și

fum, obiecte pătrate de diferite culori care au din când în când găuri la fel de pătrate, sau patrulatere, acoperite de triunghiuri roșii, erau Oamenii care făceau lucruri fără rost, erau bețe lungi, îndoite la vârf... Nu înțelegea nimica din ceea ce se întâmpla în afara pomului unde ea își creștea puii și de câmpul de unde strângea ea hrană. Era o altă lume pentru ea.

Ținea foarte mult la puii ei. Erau mulți și era greu să îi hrănească tot timpul, dar se străduia; avea voința necesară să facă asta. Și îi plăcea să o facă. Îi făcea foarte mare plăcere, știind că într-o zi, micuțele ei fetițe și băieți vor fi vrăbiuțe în toată firea.

Tot zburând în căutarea de hrană, la un moment dat Micuța Vrăbiuță a obosit așa că s-a gândit să poposească pe cele mai înalte obiecte care-i era în apropiere. A! Uite un triunghi roșu care stă pe un obiect foarte înalt!

Se uita de jur împrejur și încerca să înțeleagă rostul a tot ce există în jurul ei. Multe din obiectele îi păreau fără rost. Dacă vrei să te hrănești, de ce nu o faci pur și simplu?, se gândea Micuța Vrăbiuță. Iar adăposturile nu sunt greu de făcut...ea și-a făcut cuibul în doar câteva clipe, din fân și ceva pământ, iar ploaia și vântul nu trec pentru că stă într-un copac iar frunzele o apără pe ea și pe puii ei. Atunci de ce au nevoie Oamenii de atâtea lucruri? Viața e simplă, se gândea ea...dar Omul se încurcă așa de tare în detalii nesemnificative.

Simțindu-se odihnită, și-a deschis aripile și și-a luat zborul către câmpul de unde își procură tot timpul grâne și gândăcei și alte cele. Îi făcea mare plăcere să se uite la munții care se prelingeau la distanță în fața ochilor ei; asta făcea tot timpul. Dar acuma era foarte hotărâtă să înțeleagă de ce are nevoie Omul de așa de multe lucruri. Așa că s-a decis să se uite în jos, spre toate Obiectele omului.

Și a fost îngrozită de ceea ce a văzut. Avea așa de mulți frați și surori ținuți în cutii, în cuști, între ziduri și garduri...erau captivi! De ce nu erau liberi ca și celelalte animale, ca și ea sau altele care nu trăiesc pe pământul Omului? De ce aceste animale erau ținute așa? Oare Omul le ține așa de bunăvoie?

S-a decis să se apropie mai mult. S-a pus pe un gard.

Vedea că sunt altfel de animale decât cele pe care le știa ea de pe câmpul de unde-și strângea hrana. Aceste animale erau altfel...nu le mai văzuse niciodată. Mai văzuse animale care seamănau cu acestea, dar acelea erau altfel...erau vesele...erau mai vioaie, mai puternice, mai pline de viață. Pe când cele pe care le vedea nu erau pline de nimica. Parcă știau că li se va întâmpla ceva rău.

Între timp a apărut o altă vrăbiuță, care s-a așezat lângă ea. Aceea vedea că Micuța Vrăbiuță era pierdută și speriată de ceea ce vedea. Și-a dat seama că nu mai văzuse așa ceva până acuma, așa că s-a decis să o liniștească spunându-i: sunt animale domestice. Îi aparțin Omului. Omul face ce vrea cu ele, se distrează pe seama lor, se hrănește cu ele...

Micuța Vrăbiuță s-a îngrozit văzând și auzind toate astea. A încercat să se imagineze în locul lor, dar nu a putut. Înfricoșată și-a luat zborul, fără să zică ceva celeilalte vrăbiuțe. S-a uitat în față și a văzut munții. Încetul cu încetul a început să se calmeze...

Ajunsă pe câmp, a început să strângă toate cele necesare ei și puilor ei. A început să se înveselească și mai tare la văzul tuturor fraților și surorilor ei care se jucau în jurul ei.

...și în acel moment se gândea dacă să le spună și celorlalți ceea ce făcea Omul...

[...]

Somnoroasa Pisică Grasă se trezește...

[...]

„Ahh, ce zi minunată! Poate să nu fie Soare, poate să fie ceață afară, și frig, și toamnă, dar mie nu-mi pasă. Eu stau înăuntru și aici e cald și bine.”

Trezindu-se cu acest gând plăcut, Somnoroasa Pisică Grasă s-a apucat să se întindă și să caște. După ce și-a lins blana multicoloră, se uită în stânga și în dreapta să vadă ce mai e nou prin cameră. Dar nu era nimic. Stăpânul iarăși nu era acasă, cine știe plecase iarăși. S-a ridicat în patru labe și s-a mai întins

o dată, alungindu-și picioarele în toate părțile. Pleoscând din gură, o tuli către bucătărie cu coada în sus de fericire.

Dar în bucătărie nu era nimeni. Gol. Pe masă nimica.

Pe hol, unde avea ea bolurile cu mâncare, iarăși, nimeni. Dar măcar bolurile erau acolo, și erau cu mâncare. Bobițe, câteva bucățele de carne și de brânză și, desigur, apă. Înfruptându-se de parcă era ultima ei zi pe Pământ, Somnoroasa Pisică Grasă a terminat tot ce era de mâncat în doar câteva clipe.

Dintr-o dată i s-a făcut somn. Întorcându-se în bucătărie, s-a urcat pe frigider și s-a pus să doarmă.

Când s-a trezit, cine știe după câtă vreme, era aceeași situație în casă. Liniște și pace, nu era nimeni acasă. Doar ea, pisica.

Coborându-se în grabă de pe frigider și ajunsă pe pardosea a început să se gândească. Asta făcea tot timpul, se gândea, pentru că altceva nu avea ce să facă. Așa că medita asupra a fel și fel de situații. Iar de această dată s-a decis să se gândească la relația cu stăpânul ei. Nu-i plăcea acest termen, „stăpân”, dar îl tot auzea de fiecare dată când venea cineva la ei acasă și întreba „a cui e pisica?”. Ea e pisica nimănui, ea e propriul ei stăpân. Dar se pare că în lumea Oamenilor e altfel. Ei relaționează altfel cu obiectele și cu frații și surorile lor, animalele.

Se mai gândise la asta de multe ori. Cum Omul spune că totul e al Lui, chiar și ceea ce nu a creat. Dar dacă Totul e al Omului, Omul cui îi aparține? Cine îi este stăpân omului? Auzise de multe ori pe stăpânul ei vorbind despre un anume Dumnezeu care veghează asupra tuturor. Dar Somnoroasa Pisică Grasă nu știa cine-i acest Dumnezeu. Nu l-a văzut niciodată, chiar dacă se spune că veghează asupra tuturor...deci, nu există!

Nu prea înțelegea de ce trebuie ca Omul să dețină lucruri. De ce nu pot fi și ei ca și ea? Tot ce are e blana de pe ea, și nimic mai mult. Ea nu are casă, stăpânul o obligă ca locul unde locuiește să-i fie casă. Ea nu deține nimica. Hrana pe care o primește e sintetică, e o creație a Omului. Dar ea ca și pisică nu are nevoie de hrana asta! Ea știe să vâneze, se poate descurca și singură! Iar bolurile în care-și primește hrana...nu le prea înțelege rostul, decât în cazul apei. Deci Omul deține posibilitatea de a o hrăni sau nu, mai ales că ea este ținută între pereți – nu poate ieși în afara casei unde stă, afară unde s-ar putea descurca și singură. Aici, în casă depinde de stăpân – dacă i se dă hrană sau nu. Viața ei depinde de un Om? Ce nu-i plăcea ideea asta...

Și totuși, ea se înțelegea bine cu stăpân...cum să-l numească? Chiar nu-i plăcea termenul ăsta de „stăpân”. Omul cu care trăia? Omul care o hrănește? Pur și simplu Om?...

...ea se înțelegea bine cu acest Om. El o hrănea destul de des, și consistent, niciodată nu uita de ea. El o iubește, o mângâie foarte mult, o pupă pe creștetul capului, dorm împreună. Se înțeleg bine.

Și totuși, atunci ea de ce e captivă în casa asta? De ce nu poate ieși afară când vrea ea? Chiar nu poate să înțeleagă de ce se întâmplă asta când Omul o iubește așa de mult și totuși îi face atâta rău, pentru că nu o lasă afară, să stea cu frații și surorile ei, să se joace, să vorbească. O ține izolată...oare îi este frică Omului de ceva? O fi și el o ființă izolată?

Deja obosise. Și i se făcuse între timp și foame. Și somn. Mai avea timp să se gândească la asta, destul timp. Acuma trebuia să-l aștepte pe Om ca să-i dea de mâncare. În rest, știa ea ce o să facă: să doarmă, să se lingă, să se joace cu dopul de plastic de pe jos, să mănânce – când va avea ce.

[...]

Iepurele Alb și Șireata Vulpe

[...]

Șireata Vulpe fugărea Iepurele Alb de ceva vreme. Cel fugărit tot încerca să scape de prădător, dar tot timpul era găsit: ba se ascundea după un copac, ba într-un tufiș, tot timpul era găsit; deja începuse să fie obosit de la atâta fugă. Exact asta aștepta Șireata Vulpe.

Fugeau și fugeau. Unul după celălalt. Treceau dealuri, treceau prin pădurici și pajiști. Treceau peste pâraie și văi. Iepurele Alb simțea că nu mai poate; îi era sete, foame, era obosit și îl dureau toți mușchii. Șireata Vulpe se simțea la fel, doar că ea nu mai mâncase de foarte multă vreme. Se întâmpla ca în ultima vreme hrana să fie tot mai puțină și mai greu de găsit în pădure, iar Omul își îngrădise curtea, și mai ales locurile unde erau animale, cu garduri înalte, uneori cu garduri care electrocutau. Din cauza asta și-a pierdut un frate. A atins gardul cu curent electric, a fost curentat, s-a speriat, prinzându-și coada de sârma din gard. Tot smucindu-se panicat, și-a pierdut coada, aceasta rămânând prinsă în gard. A murit încet, sângerând, în timp ce încerca să fugă cât mai departe de satul Oamenilor.

Iepurele Alb văzuse că Șireata Vulpe începuse să obosească, așa că s-a decis să urce pe un deal foarte abrupt, sperând că aceasta se va da bătută. Era un deal cu foarte mulți copaci, copaci înalți și bătrâni. Și urca cu greu, încercând să se distanțeze de prădător, dar îi era așa de greu...abia putea; gâfâia.

Dar Șireata Vulpe nu se lăsa. Nu mai mâncase de atâtea zile. Nu știa ce s-a întâmplat cu hrana, unde au dispărut păsărelele, iepurii, rozătoarele mici...unde au dispărut? Nici vulpi nu prea văzuse...de parcă toate animalele au fugit din acea parte a pădurii. Trebuia neapărat să prindă iepurele, altfel ar muri de foame.

Ajuns în vârful dealului, Iepurele Alb s-a uitat în urma lui să vadă dacă mai era urmărit; având impresia că nu, a decis să se oprească pentru câteva clipe.

Trăgându-și suflul, se uita către pădure sperând să nu apară vulpea. Neștiind dacă mai este urmărit ori ba, a început să se uite în stânga și în dreapta. În dreapta nimic. În stânga...în stânga era un urs. Un urs care stătea în fund, uitându-se parcă în gol, înspre panta opusă celei pe care a urcat iepurele. Un urs mare și negru, căruia parcă îi era frică.

„Oare la ce se tot holbă?”, se întrebă Iepurele Alb. Și și-a îndreptat ochii către punctul în care se uita ursul și a înțeles...o pădure de trunchiuri tăiate de copaci, cioturi, ramuri, frunze...oare ce s-a întâmplat? Cine a defrișat totul?

„Cine a făcut asta?”, întrebă Iepurele Alb.

„...Omul...”, răspunse ursul.

Undeva în spate se auzea un gâfâit...era Șireata Vulpe, care abia se mai târa pe patru picioare. Înfometată, fără pic de vlagă, mai-mai că se dădea bătută și își lăsa viața pradă morții. Ajunsă și ea în vârful dealului, a căzut pe burtă cu ochii către pădurea care nu mai era. Și, văzând ceea ce se întâmplase, ochii au început să i se umple de lacrimi.

„...Omul...”, spuse iarăși ursul, de data asta uitându-se către vulpe.

„De ce?”, întrebă vulpea.

„...nu știu...”, veni răspunsul, după o scurtă pauză.

Iar pe fundal se auzea un sunet urât, un sunet greu, sintetic, dureros, de camion, care scotea mult fum negru, gros. Iar camionul transporta copacii tăiați.

Iar cele trei animale au rămas uitându-se fix la ceea ce mai rămăsese dintr-o pădure frumoasă. „Cred că știu de ce nu mai prea sunt animale în pădure”, își spuse Șireata Vulpe. „Au fugit din calea Omului...”
[...]

Povestea bătrânului stejar

[...]

Am văzut multe la viața mea.

Când eram doar un puiet trăiam în mijlocul unei familii numeroase. Am crescut nu departe de Mama-Tatăl meu, și eram zeci și zeci de surori-frați. Noi apăruserăm pentru că bunicii noștri erau deja prea bătrâni. Începeau să moară, se uscau, le picau crengile, nu mai creșteau frunze nici în cele mai minunate și călduroase primăveri. Erau mult prea bătrâni, așa că dispăreau și ne făceau loc nouă. Și în timp ce ei dispăreau, noi creșteam sub ocrotirea Mamei-Tatălui nostru și a Mamei Naturi.

Animalele aveau mare grijă de noi. Când încă eram mici, nimeni nu se atingea de noi, știau că vom crește mari și frumoși și că vom putea juca rol de casă pentru foarte multe viețuitoare. Așa că ne lăsam în pace.

...precum ziceam, am văzut multe la viața mea. Am văzut evoluția Omului pe durata a câteva decenii. Iar în majoritatea timpului i-am văzut luptându-se și omorându-se, de parcă nu ar fi frați și surori cu toții. Inițial fugeau unii după alții ca să se omoare, dar cu timpul armele lor au devenit tot mai sofisticate, tot mai complexe. Am ajuns la un moment dat să îl văd doar pe cel ce fugea și cum pica, dintr-o dată, lat, pe frunzele uscate care picaseră din coaran mea și a surorilor-fraților mei. Apoi veneau alți Oameni și luau mortul și-l îngropau la rădăcinile mele. Iar tot ce se desprindea din trupul celui mort intra prin venele mele. Omul dispărea încetul cu încetul, în urma lui rămânând doar oasele, dar eu deveneam tot mai falnic și mai înalt. Aș putea spune că în mine sunt mulți Oameni, căci foarte mulți au murit lângă mine și au fost îngropați sub mine.

Dar în același timp au fost și Oameni care se iubeau. Întinși pe pământul plin cu frunze, se îndrăgeau și se sărutau, iar eu, de fericire, lăsam să treacă câte o rază de Soare printre ramurile și frunzele mele, rază care pica și încălzea fețele celor doi. Sau Oameni care veneau să culeagă roadele pădurii, oferind în schimb dragostea lor. Cântau melodii pe care noi nu le înțelegeam. Păsările îi acompaniau cum puteau, iar copiii lor cântau după ciripituri. Era frumos când veneau astfel de Oameni, erau singurele momente când exista o legătură între noi și ei.

Și totuși, nu puteam să discut cu Oamenii. Vroiam să le spun așa de multe, căci știam atâtea povești frumoase. Ei vorbeau o altă limbă decât noi. Vorbeau o limbă pe care doar ei o puteau înțelege, așa că eram obligat să le povestesc veverițelor, păsărilor, viermișorilor, altor copaci, ceea ce știau deja, povești pe care chiar ei le-au trăit. Off, și câte vroiam să le spun, despre cât de frumoasă e viața în pădurea de copaci – pentru că eu auzisem că ei trăiesc în altfel de păduri, păduri din piatră gri și sumbră. Auzisem asta de la păsările călătoare care de fiecare dată când veneau acasă sau plecau în țările calde, se opreau la noi să ne spună ce au mai văzut. Și și ele și-ar fi dorit să poată vorbi cu Omul, dar nu pot. Așa că ne povestesc nouă, copacilor, care noi le povestim veverițelor, care veverițele povestesc altor animale din pădure, așa încât cu toții vor ști ce se întâmplă în afara casei noastre – pădurea.

Pe la mijlocul vieții mele, a venit o perioadă în care Oamenii au început să viziteze pădurea tot mai puțin. Parcă nu le mai aducea plăcere, iar cei care veneau nu se mai bucurau la fel de mult. Am văzut Oameni care se ascundeau, iar mai apoi erau uciși cu sânge rece. Am mai văzut și Oameni care veneau doar ca să culeagă roadele pădurii, fără a da ceva înapoi. Apoi nu a mai venit nimeni.

Au fost ani și ani când era liniște. Nici o voce de Om. Unele animale începuseră chiar să uite de existența Omului, chiar și unii dintre noi am uitat de ei. Erau animale care se nășteau și mureau fără să fi văzut vre-unul. Până într-o zi...

Patru Oameni îmbrăcați total diferit față de ce am văzut până acuma, au venit. Se uitau la noi foarte atent și vorbeau foarte mult. La puțin timp după a mai apărut încă unul îmbrăcat altfel, care a început să arate cu degetul către rudele mele, printre care Mama-Tatăl meu și câteva surori-frați. Apoi au plecat.

Ziua următoare au venit alți Oameni cu obiecte care, dintr-o dată au început să scoată un zgomot oribil și să se miște. Și-au îndreptat aceste obiecte către baza trunchiurilor rudelor mele, și, fără să ne dăm seama, au început să-i taie. Auzeam cum zbierau de durere, dar parcă Oamenii nu auzeau. Am început cu toții să zbierăm la Oameni, să protestăm, să-i întrebăm ce fac, dar ei nu ne auzeau.

Apoi rudele mele au început să cadă. Unul câte unul, au început să cadă. Și până la apusul Soarelui am mai rămas doar jumătate din câți eram, din câți am fost atâția zeci de ani.

Nu mai cunoșteam pe Om. Ajunsese să fie așa de distrugător. Pe vremuri se distrugea pe sine și pe alți Oameni, acuma a venit să ne distrugă și pe noi. Oare ce a pățit? Nu știu...

Dar într-o zi au venit și după mine...și în timp ce cădeam cu viiteză, toate păsările care își aveau cuib în coroana mea au zburat, plângând din cauză că nu au putut să își ia puii din cuiburi. Iar veverițele nu știau ce să fac, așa că s-au închis în scorburile lor, sperând că totul va fi bine.

Ajuns jos, au început să mă facă bucăți...și după aceea nu știu ce s-a întâmplat, căci Viața m-a părăsit.

[...]

Prima scrisoare către Om

Salut. Sunt pisica ta. Zic că sunt a ta, pentru că tu tot timpul susții că îți aparțin, că sunt „a ta”, că tu ești stăpânul meu. Bine, fie. Să o lăsăm așa de dragul aparențelor. Căci eu nu aparțin nimănui.

Eu exist ca și ființa pe care o vezi în fiecare dimineață uitându-se pe geam, din cauză că rasa ta a decis să mă domesticească acum câteva mii de ani. Cândva eram un mamifer mare, care era independent, știa să se descurce singur, își procura mâncare singur. Acuma nu mai e așa. Uneori îmi pare rău că nu sunt o pisică comună...ele se mai descurcă ceva mai bine atunci când nu „au” un stăpân. Dar eu...eu.

Mie nu-mi trebuiesc multe lucruri. Îmi trebuie să mă hrănesc, undeva unde să dorm (dar asta pot oriunde, deci...), și un loc unde să-mi fac treburile. Bine, tu ca și om, din cauză că trăiești într-un apartament, un spațiu al „civilizației” tale, îți faci treburile într-un loc special. Așa că și eu trebuie să mi le fac unde vrei tu ca eu să mi le fac. De obicei în cutia aia roșie plină cu nisip...de obicei...pentru că tu mai ai zile când uiți de mine, și uiți să-mi schimbi nisipul. Poate că ai impresia că sunt „doar un animal” și că pot să defecalizez fără nici o problemă într-un loc care e plin de urină și fecale, dar te înșeli. Nu am aceeași rațiune precum ai tu, nu pot gândi la fel de matematic, logic ca și tine, dar eu sunt mânată de niște instincte naturale care-mi zic să nu fac asta pentru că nu e bine. Așa că uneori urinez în patul tău, pe canapeaua ta și mă tot plâng, ție, stăpâne, ca să-mi schimbi nisipul. Dar tu doar îmi zici să tac, că miaun prea mult, te superi pe mine. Pe lângă faptul că din cauza rasei tale am ajuns să fiu dependent de cei ca și tine, și că tu ai decis că îți trebuiesc într-un fel sau altul, că întreaga mea viață este o dedicație pentru tine, tot tu nu-mi acorzi măcar strictul necesar. Mă rog, sunt doar un animal, și trebuie să înghit totul.

Sunt momentele alea când tu te superi pe mine că nu sunt ca și tine. Ai impresia că eu trebuie să fiu ca și tine. Știi de care momente zic. Cele când tu zbieri la mine din cauză că m-am urcat pe masă, sau pe dulap, sau că-mi ascut unghiile în canapea, și multe alte situații. Pe lângă faptul că deja sunt o rasă domesticită, tu vrei să mă și civilizezi? Să fiu o pisică demnă de tine? Să te merit? Tu de ce nu ai putea înțelege că în lumea în care trăiesc eu nu există mese, sau dulapuri, sau canapele, există doar lucruri care nu au nici o definiție, ci doar oferă senzații de plăcere sau de căldură sau de frig și care au forme diferite și înălțimi diferite. Eu nu concep ceea ce tu vezi ca fiind o masă ca fiind un spațiu unde tu doar mănânci, unde tu doar anumite lucruri faci, unde nu ai voie să-ți pui picioarele, ci doar zona de deasupra buricului. Tu susții că cele două membre inferioare îți sunt picioare și că cele superioare-ți sunt mâini, și că fiecare în parte are un alt scop și-i sunt atribuite diferite grade de plăcere sau nu. Dar cu ce sunt eu diferită că am patru membre și că merg pe toate patru? Asta le face să fie egale cu picioarele tale? Din cauza asta nu am voie să mă urc pe masă, din cauză că mă urc cu picioarele pe ea? Nu pricep logica asta...

Eu în general nu concep multe lucruri. Eu nu gândesc în concepte, în definiții, în cine știe ce modalități ai tu în a o face. Eu nu trăiesc în timp, dacă e până acolo. Existența mea e totalmente diferită de a ta. Sunt lucruri pe care le recunosc, precum te recunosc pe tine, sau cutia unde-mi fac treburile sau castronul din care mănânc. Nu vă percep ca fiind lucruri diferite, sunteți obiecte care aveți formă, volum, greutate, înălțime, dar...cam atâta. Eu nu cred în spirit, în suflet, în viață, poate că nici nu sunt conștientă de faptul că exist. Pentru că eu nu percep viața și moartea ca tine. Relațiile mele de rudenie sunt simple: eu știu care-mi este mama, sunt dependentă de ea câteva săptămâni, iar după aceea, mulțumită ei, devin o creatură liberă, independentă. Păcat că rasa mea e cam dependentă de tine omule...

Și, da, îmi recunosc mama. Dacă ea moare în perioada în care depind de ea, și nimeni nu are grijă de mine, există posibilitatea ca și eu să mor. Poate voi fi un pic depresivă, un pic supărată din cauza morții ei, dar nu știu. Eu nu înțeleg ce înțelegeți voi prin moarte. Am zis mai sus: eu nu trăiesc în timp, căci eu nu o percep. Știu că trăiesc când sunt trează, nu știu dacă știu că dorm când dorm, dar știu că am ceva imagini în perioada aia. Doar atât. Cred că voi le numiți „vise”. Eu mănânc, urinez, defecalizez, mă joc, mă uit pe geam la păsări și alte pisici, care-s libere. Îmi place să fiu mângâiată, să primesc atenție, nu de alta, dar mă simt singură. Măcar să-mi fi adus un companion.

În orice caz, mi se pare foarte stupidă situația în care mă aflu, poate din cauză că nu o înțeleg: cum pot fi eu pisica TA, și cum îți permiți tu să mă civilizezi? Nu-ți ajunge că te-ai domesticit și civilizat tu pe tine însuși?

Poate o să-ți mai scriu o scrisoare cândva. Țasta e doar începutul. Îmi voi spune toate neplăcerile pe care le am eu în lumea asta a voastră, pentru că multe lucruri nu înțeleg și multe lucruri mi se par fără rost.

Cu drag,
Pisica ta

Biblioteca Anarhistă

Cristian-Dan Greu
Povești eco-anarhiste
2014

ro.theanarchistlibrary.org